

BÌNH NƯỚC NHỎ

Ngày xưa có một bác nông dân đào đất trên sườn núi, bác cứ đào mãi, đào mãi, cuối cùng đào được một cái bình nước nhỏ. Bình nước nhỏ này không biết được chôn ở dưới đất bao nhiêu năm rồi mà đến bây giờ vẫn còn tốt, không bị sút mẻ tí nào.

Bác nông dân nghĩ: “Nhà ta nghèo, ngay đến đồ đựng gạo còn không có, ta khiêng cái bình này về đựng gạo cũng được.”

Mặt trời xuống núi rồi, bác nông dân làm xong việc liền khiêng bình nước về nhà. Thật là đáng thương, bác nông dân làm quần quật cả năm trời, nhưng trong nhà chỉ có một bát gạo, chỉ đủ cho bác ăn một ngày. Bác nông dân đổ bát gạo này vào trong bình nước, cũng thật lạ kỳ, lúc bác xúc gạo từ trong bình ra, xúc một bát lại một bát, sao mà xúc mãi vẫn còn. Hóa ra bình nước nhỏ này là một chiếc bình quý!

Bác nông dân rất đổi vui sướng, bác xúc gạo ra đem chia cho những người nghèo trong thôn, như vậy những người nghèo đều có cơm ăn!

Việc này lọt đến tai của tên tài chủ Vương Bát Bì trong thôn. Vương Bát Bì vội vàng chạy đến nhà bác nông dân, nói với bác: “Nghe nói ngươi có một cái bình nhỏ, mau bán cho ta!”

“Tôi không bán đâu!”

“Trả cho ngươi một trăm gánh gạo, bán cho ta nhé! “Không bán! Ông có trả cho tôi một vạn gánh gạo tôi cũng không bán!”

Vương Bát Bì tức giận liền dẫn bọn tay chân xông vào trong nhà bác nông dân để cướp cái bình.

Bác nông dân tức run người, bác giơ cái bình lên nói: “Nếu các ngươi

cướp! Hừ, ta sẽ ném cái bình xuống cho nó vỡ làm trăm mảnh, chứ không cho các ngươi ”

Vương Bát Bì sợ bác nông dân ném bình, đành phải dẫn bọn tay chân bỏ đi. Hắn nằm trên giường nghĩ ba ngày ba đêm, cuối cùng nghĩ ra một kế quái ác. Hắn chạy lên huyện, kiện với viên quan huyện, nói bác nông ăn trộm bình nước nhỏ của hắn. Tên quan liền sai lính đi bắt bác nông dân, đem cả chiếc bình nước nhỏ lên huyện.

Tên quan nghe nói đây là chiếc bình quý, muốn thử xem sao, liền lấy một đồng vàng cho vào trong bình, một lúc sau lấy từ trong bình ra mười đồng tiền vàng, điều này làm cho hắn sướng đến phát điên lên.

Tên quan hỏi bác nông dân: “Chiếc bình nhỏ này là của ai?”

Bác nông dân nói: “Của tôi! Tôi đào được ở bên sườn núi.”

Vương Bát Bì nói: “Không đúng! Chiếc bình này là của tôi, hắn lấy trộm trong nhà tôi.”

Tên quan nói: “Các ngươi đều nói dối. Chiếc bình này là của ta.”

Tên quan đuổi bác nông dân và Vương Bát Bì đi, còn chiếc bình nhỏ thì sao, hắn ra lệnh cho người khiêng đến nhà của mình.

Bố của tên quan nghe thấy câu chuyện kỳ lạ này liền chạy đến xem, đúng thật, cho một đồng tiền vàng vào, lôi ra được mười đồng, ông bố trách viên quan lấy chậm quá, liền đẩy viên quan ra, tự mình đi lấy. Nào ai ngờ, ông già này không cẩn thận bị rơi vào trong bình. Tên quan vội vàng kéo bố ra, nhưng từ trong bình nhỏ lại có một ông bố nữa, kéo ông bố này ra, trong bình vẫn còn một ông bố nữa, cứ như vậy, kéo ra được mười ông bố. Không phải như thế sao? Chiếc bình nhỏ này, cho vào một bát gạo, xúc ra được mười bát, cho vào một

đồng tiền vàng, lấy ra được mười đồng, rơi vào một ông bố, kéo ra mười ông bố.

Viên quan lo lắng: “Các người, rốt cục ai là bố của ta?”

Cả mười ông lão cùng đồng thanh: “Ta là bố của ngươi!”

“Ta, không phải ngươi!” “Không phải ngươi, là ta!” Mười ông lão cãi nhau ầm ĩ, rồi đánh nhau loạn cả lên, bụp một tiếng, chiếc bình nước bị đánh vỡ rồi.

Viên quan không những không lấy được bình nước mà còn phải chịu cảnh mười ông bố suốt ngày tranh cãi ầm ĩ.